

מי שמע על אירים קנר? עכשיו הכל ישמעו

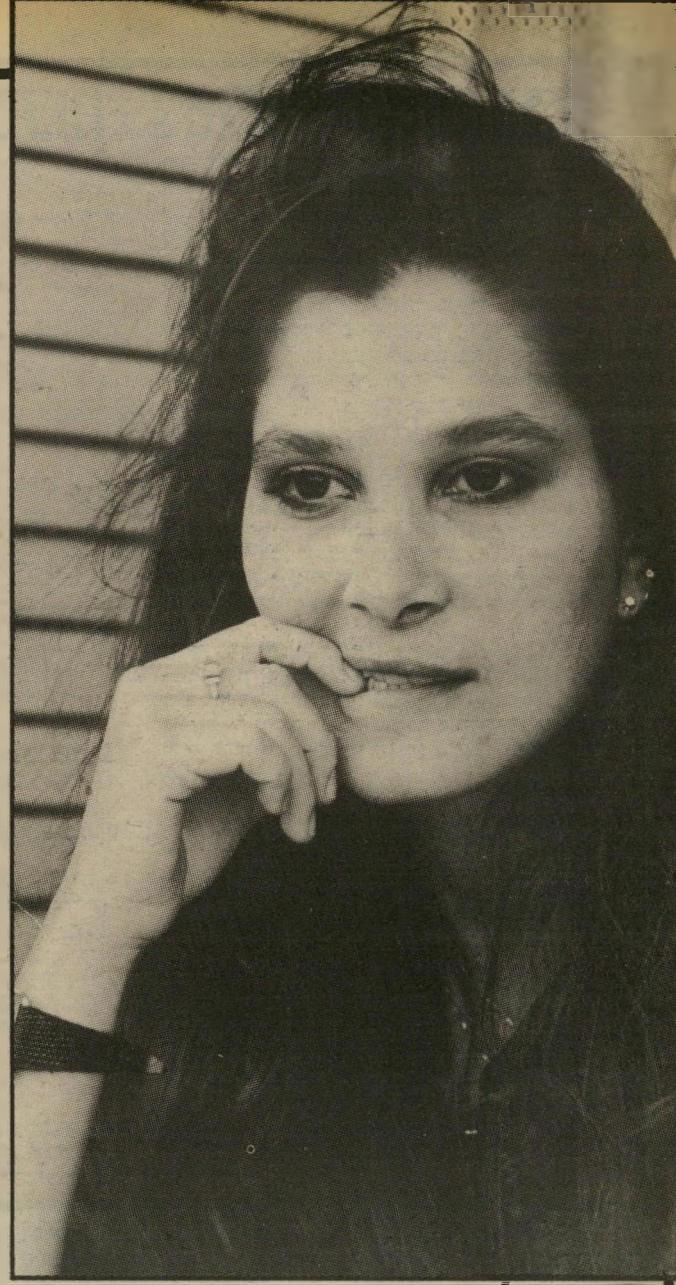
היציאה מן

האלמוניות

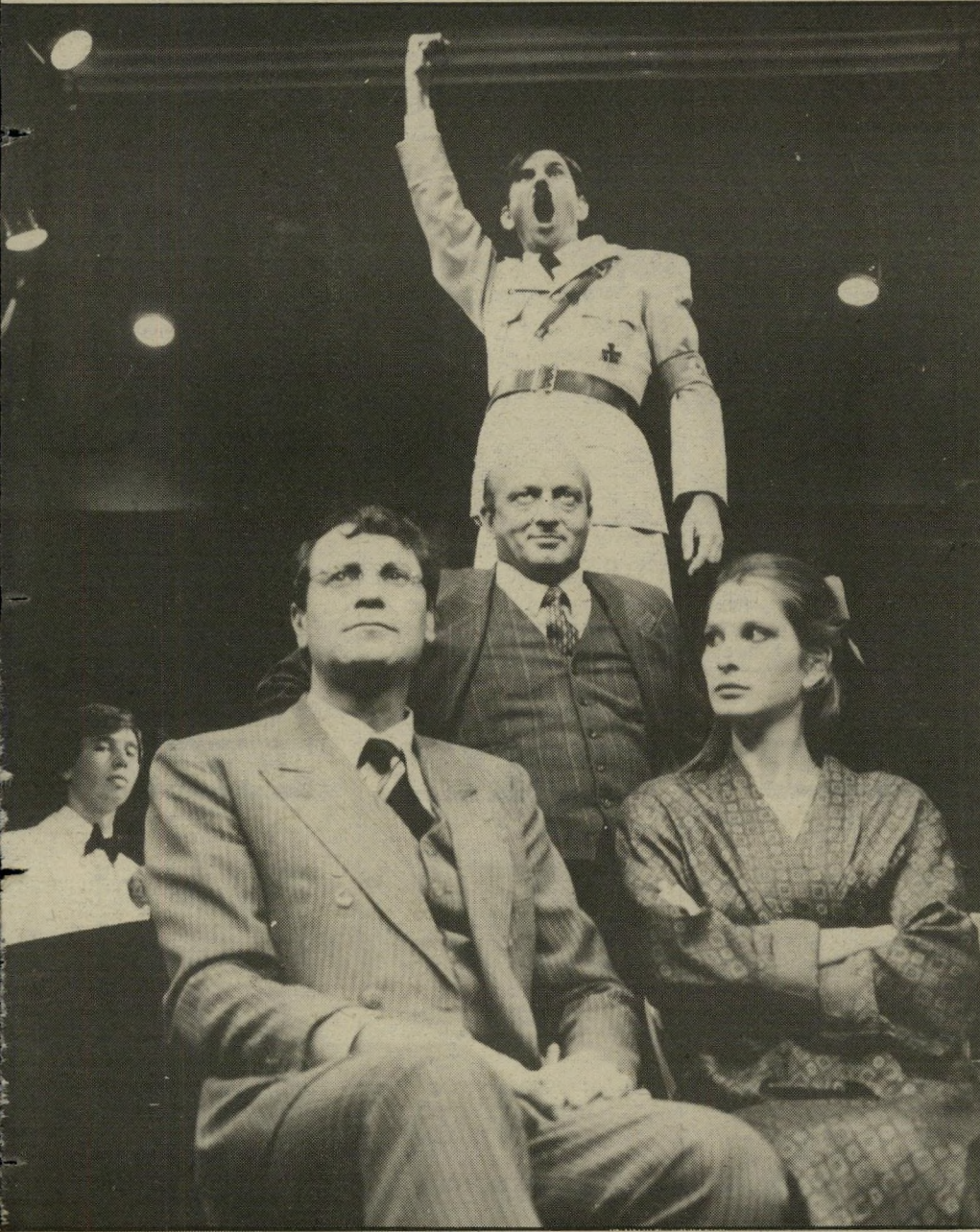
אלה עם המישקפיים העגולים באו מאיזה מקום קרוב. בטח 30 קילומטר מנתניה. הלימודים היו בסדר, החברים נחמדים, העבודה מעניינת ורק מורה אחד מירר לה את החיים, כשכל פעם אמר לה "את יפה מדי" ונתן לה את התפקידים הכי קטנים. החברים ניגבו לה את הרמעות. פיתאם הבינה שיופי יכול להיות צרה צרורה. אבל לא כחורה כאירים תיבהל. אם ליופיה יש חסרונות, בוודאי

בערכים נהגה אירים ללכת לקולנוע. כל יום סרט אחר, ומסרט לסרט התגבשה החלטה להירשם לאוניברסיטה לחוג לקולנוע. הילדה היפה מנתניה הגיעה להרצאה הראשונה וקיבלה הלם: "בחורות כאלה זרוקות, בחורים עם שיער ארוך ומישקפיים עגולים". היא הרגישה לא־שייכת לחבורה הזאת. היא היתה לבושה בכגדים אלגנטיים ושיערה היה אסוף תמיד בקוקו. אחריכך התרגלה, הבינה שגם

הפסיקה לרקוד. מוות וריקודים לא הולכים ביחד. אבל אין הרבה זמן להתאבל. צה"ל קרא לה, וצה"ל החליט בשבילה שלהקה צבאית זה טוב. אחרי כמה זמן התפרקה הלהקה ואירים הפכה מזכירה בקרייה. תוך כדי השירות הציעו לה תפקיד באסקימו לימון. שימחה. התרגשות, אבל קצינ'חנינוך ראשי לא משחרר את החיילת מהמישרד בקרייה. קצת אכזבה, קצת צער, אבל הילדה המחונכת היטב לא עושה צרות.

יפה ואלמונית אירים כבר השתתפה בשני סרטים. הצגה אחת בקאמרי כבר יותר מ-180 פעם, ועוד לא מזהים אותה ברחוב. כשמסתכלים עליה זה רק מפני שהיא יפה.

שני מעתם כבר על כחורה יפהפיה עובדת בתיאטרון הקאמרי במשך שנה וחצי, היתה דוגמנית, שתמונתיה פיארו קטלוגים מכובדים, והיא עדיין אלמונית? אני שמעתי ורצתי מייד לראות איך זה נראה. ובכן, זה נראה נהדר: גוף ארוך ורק, נשי מאוד. צוואר ארוך, פנים מעניינים, עיניים שחורות ושיער שחור וגולש — אירים קנר. היא דווקא רוצה שיכתבו עליה, אבל לא יודעת מה צריך להגיד, כי אף פעם עוד לא ראינו אותה. נרמזה לה שהסיפור שלה, לפחות בהתחלה, דומה לכל הסיפורים. היא נולדה בנתניה להורים הכי מפנקים בעולם. שיצרו למענה בית שהוא חממה. כבוקר בית־ספר ואחרי־הצהריים כאלט ונגינה בפסנתר.

באלט אירים הקטנה, בצע" די באלט. שנפסקו עם מותו של החבר־הרקדן.

"אמא שלי היתה שמה לי ביד את התיק המתאים, תיק באלט, תיק תווים או תיק בית־ספר, כרי שלא אתאמץ בעצמי." במשך שנים חשבה אירים שבאלט יהיה המיקצוע שלה. אימונים קשים יום יום וחלום של בלרינה שהלך והתגשם לאט לאט. ואו, כשמינית, הילדה המפונקת והמאושרת על נעלי האצבעות, נתקלה פיתאום במוות. חבר קרוב, רקדן שרקד איתה, לימד אותה וליווה אותה בחלומות, נהרג בתאונת־דרכים. היא לא רוצה להזכיר את שמו. היא לא רוצה לדבר על זה. דיבורים הם זיכרונות בקולרים והיא לא רוצה להיזכר.

חזרות במרתף מוזנח **ש** בע שנים עברו וזה עדיין כואב. כתובה נקרע משו וזין היא יכולה עוד לאחות את הקרע. מבלי להחליט שצריך לקבל החלטה, היא

אהבה בקמפוס בטוב היא מופיעה בתפקיד הסטודנטי. סתת הצעירה המגיעה לביתו של פרופסור האלדר

אמא היתה זמרת במקלה בנתניה. בין החזרות נתנה לאירים לשחק במיקרופון.